"உங்கள் இருதயம் கலங்காதிருப்பதாக" (14:1–31)

எல்லா மக்களுக்கும் ஆறுதல் பெறுதல் என்பது அவசியமானதாக உள்ளது. ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், ஓட்டிஸ் மற்றும் ஐரீன் கேட்வுட் என்ற நீண்ட கால ஊழியக்காரர்கள் எங்களது இல்லத்தில் ஒரு சில இரவுகள் தங்கியிருந்தனர். அவர்கள் தங்களுடன் மிகச் சிறிதளவே ஆங்கிலம் பேசுகின்ற ஒரு ஜெர்மானியப் பெண்மணியை அழைத்து வந்திருந்தனர். அந்தப் பெண்மணி உறங்க வேண்டிய படுக்கையறைக்கு நாங்கள் அவரை அழைத்துச் சென்ற பொழுது, அவர் ஜன்னல் திரைகளை விலக்கி வைக்கும்படி எங்களிடம் கூறினார். பிறகு நாங்கள் ஜன்னலையும் திறந்து வைக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறினார். வெளியில் மிகவும் குளிராயிருந்ததால், அது மிகவும் வினோதமானதென்று நாங்கள் நினைத்தோம், ஆனால் அப்பெண்மணி விரும்பியதை நாங்கள் மகிழ்வுடன் செய்தோம். அந்தப் பெண்மணி வழக்கத்திற்கு மாறாக அவ்வித வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தது ஏன் என்பதை அடுத்த நாளில் கேட்வுட்(ஸ்) அவர்கள் கூறினார். ஜெர்மனியில் இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவின் போது, அப்பெண்மணி வாழ்ந்த பகுதியில் ஜெர்மன் மற்றும் ரஷ்யப் படைகள் ஒரு தீவிரமான யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்தன. அப்பெண்மணி தனக்குப் புதிதாய்ப் பிறந்த குழந்தையைப் பராமரித்துக் கொண்டு இருள் நிறைந்த, ஜன்னலற்ற அடித்தளத்தில் தங்கியிருக்க, அவ்வீட்டின் மேலாகச் செல்லும்படியாக படையினர் ஒருவர் மீது மற்றொருவர் ஒரு மாதமளவும் பீரங்கிக் குண்டுகளை வீசித் தாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அது ஒரு பயங்கரமான காலமாய் இருந்தது, மற்றும் அந்தப் பெண்மணியும் அவரது குழந்தையுமாகிய இருவருமே ஏறக்குறைய மரணத்திற்கு ஏதுவான வகையில் பட்டினியாய்க் கிடந்தனர். கடைசியில் போர் முடிந்தது, மற்றும் அந்தப் பெண்மணி நிலத்தின் அடியில் இருந்த ஒளிப்பிடத்தில் இருந்து தப்பிக்க முடிந்தது. அந்த நாளில் இருந்து, அப்பெண்மணி இருளான, காற்றோட்டமற்ற, ஜன்னல் இல்லாத அறையில் அகப்பட்டுக் கொள்வதை ஒருக்காலும் விரும்புவதில்லை! அவர் தம் குழந்தையை ஆறுதல் படுத்துவதில் கடினம் நிறைந்த ஒரு மாதத்தைச் செலவிட்டார், மற்றும் அவர் தம்மையே ஆறுதல் படுத்திக் கொள்வதும் அவசியமாயிற்று. நாம் யாவருமே ஆறுதல் படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியமானவர்களாயிருக்கிறோம்.

யோவான் 14ல் இயேசு தம் சீஷர்களுக்கு உரைத்த செய்தியானது, ''உங்கள் இருதயம் கலங்காதிருப்பதாக'' (வ.1அ) என்ற ஆறுதலான வார்த்தைகளுடன் தொடங்கியது. அதிகாரம் 13ன் நிகழச்சிகள் மற்றும் தீர்க்கதரிசினங்கள் ஆகியவற்றிற்குப் பிறகு இந்தச் செய்தி அவசியமான தாயிருந்தது. இயேசுவைக் காட்டிக் கொடுப்பதற்காக யூதாஸ் கிளம்பிச் சென்றிருந்தான், அதே இரவில் பேதுரு இயேசுவை மறுதலிப்பராய் இருந்தார், மற்றும் சிலுவையானது விரைவில் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. மனிதத்துவக் கண்ணோக்கில், ஒவ்வொன்றும் "ஒட்டுதலற்றதாய் ஆகிக்" கொண்டிருந்தது. அதிகாரம் 14ன் முடிவுப் பகுதிக்கு அண்மையில் இயேசு, "உங்கள் இருதயம் கலங்காமலும் பயப்படாமலும் இருப்பதாக" (வ. 27) என்று மீண்டும் இவ்வார்த்தைகளைக் கூறியபோது ''பயப்படாமலும் இருப்பதாக'' என்பதையும் சேர்த்துக் கூறினார். இவ்விரு ''புத்தகத்தை நிறுத்தி வைக்கும் இரு தடைகளுக்கு'' இடையிலுள்ள வசனங்கள், இயேசுவுடன் அவருடைய சீஷர்களும் ஒன்றாய் இணைந்து தங்கள் வாழ்வின் மிகக் கடினமான வேளைகளை எதிர்கொண்டிருந்த நேரத்தில் இயேசுவின் ஆறுதல் தரும் போதனைகளைக் கொண்டுள்ளன. இந்தப் போதனைகள், அப்போஸ்தலர்களின் "விசுவாசப் பயணத்தில்" அவர்கள் முன்னோக்கிச் செல்வதற்கு உதவின, மற்றும் அவை இன்றைய நாட்களில் நமது பயணத்திலும் நமக்கு உதவ முடியும்.

"கலங்காதிருப்பதாக" என்ற வார்த்தையை இயேசு பயன்படுத்துகின்ற ஆறுதல் படுத்தும் வழிமுறையானது சிறப்பாகக் கவனிக்கத் தக்கதாக உள்ளது. யோவான் சுவிசேஷத்தில் மற்ற மூன்று இடங்களில், "கலங்குதல்" என்பது இயேசுவை விவரிக்கின்றது:

> *அவள் [மரியாள்] அழுகிறதையும் அவளோடே கூட வந்த யூதர்கள் அழுகிறதையும் இயேசு கண்ட போது, ஆவியிலே கலங்கித் துயரமடைந்து (11:33).*
>
> *இப்பொழுது என் ஆத்துமா கலங்குகிறது, நான் என்ன சொல்லுவேன். பிதாவே, இந்த வேளையினின்று என்னை இரட்சியும் என்று சொல்வேனோ? ஆகிலும், இதற்காகவே இந்த வேளைக்குள் வந்தேன் (12:27).*
>
> *இயேசு இவைகளைச் சொன்ன பின்பு, ஆவியிலே கலங்கி: உங்களில் ஒருவன் என்னைக் காட்டிக் கொடுப்பான் என்று, மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேனென்று சாட்சியாகச் சொன்னார் (13:21).*

மனத்துயரான சூழ்நிலையில் கலங்குதல் என்பது இயல்பான மற்றும் எதிர்பார்க்கப்படும் பதில்செயலாக உள்ளது. நமது வாழ்வில் விஷயங்கள் தவறாகின்ற பொழுது நாம் கலக்கம் அடைகின்றோம். கலக்கமுற்ற நாள் என்று ஒன்றிருக்குமென்றால், அது இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்ட நாளாய்த்தான் இருக்கும். இயேசு தம் மீது தமது சீஷர்கள் நம்பிக்கை

வைக்கும்படி அழைத்தும் (14:1), மற்றும் அவர்களுக்குச் சில சிறப்பான ஆதார மூலங்களை விட்டு வைத்தும் அவர்களை இந்த நிகழ்ச்சிக்கு ஆயத்தப்படுத்தினார்.

தரிசனத்திற்கு ஒரு இல்லம் (14:2, 3)

இயேசு இந்த வார்த்தைகளைக் கூறிய சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு, அவரைக் கைது செய்வதற்காக அனுப்பப்பட்டிருந்த படை வீரர்களால் சீஷர்களிடமிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டார் (8:1-12). இது நடந்த பொழுது, சீஷர்கள் தனித்து விடப்பட்டனர். இதனால் அவர்கள் மனநிலை குலைந்தார்கள். கைவிடப்படுதல் என்பது நமது சிறு குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே, நமது மாபெரும் பயங்களில் ஒன்றாக உள்ளது. இந்த பயத்தை விட்டு நாம் ஒருபொழுதும் மீளவில்லை என்பது வினோத மானதாகவே உள்ளது.

முனைவர் ஜேம்ஸ் டாப்ஸன் அவர்கள், "குடும்பத்தின் மீது கவனம் செலுத்துதல்" என்ற தனது வானொலி நிகழ்ச்சியில் ஒருமுறை தோன்றிய ஒரு சிறப்பு விருந்தினர் பற்றிக் கூறினார். அந்த விருந்தினர், இரண்டாம் உலகப் போரின் போது நாஜிகளின் கொலை முகாம் ஒன்றில் ஆண்டுகளைக் கழித்த ஒரு இரஷ்யப் பெண்மணியாவார். டாப்ஸனின் (வானொலி) நிகழ்ச்சியில் அப்பெண்மணி பங்கேற்ற பொழுது, திரளான மக்கள் ஒரு சேரக் கொல்லப்பட்டதைத் தான் எவ்விதத்தில் கண்டேன் என்றும் அந்த ஆண்டுகளில் தான் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை யாவற்றையும் இழந்த நிலையை அனுபவித்திருந்தது பற்றியும் அவர் கூறினார். பின்பு அந்தப் பெண்மணி, யுத்தத்திற்குப் பிறகு, தான் அமெரிக்க நாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்த விதம் பற்றியும், அங்கு திருமணம் முடித்துக் கொண்டது பற்றியும் கூறினார். ஆனால் பரிதாபகரமாக அப்பெண்மணியின் கணவர் அவரிடத்தில் உண்மையற்றவராய் இருந்து, பிற்பாடு அப்பெண்மணியை அவர் கை விட்டு விட்டார். டாப்ஸன் அப்பெண்மணியுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கை யில், அப்பெண்மணி, தனது திருமண வாழ்வில் தான் புறக்கணிக்கப்பட்டு கைவிடப்பட்டது, ஜெர்மனியின் மரண முகாமில் தான் இருந்த ஆண்டுகளைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிக வேதனை நிறைந்ததாக இருப்பதாகக் கூறினார்.

தனிமையில் விடப்படுதல் என்பது எவ்வளவு பயங்கரமானது என்று அறிந்த இயேசு, அருகில் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த, தாம் இல்லாத சூழ்நிலை குறித்துச் சிந்திக்கப் புதிய வழியொன்றைத் தம்முடைய சீஷர்களுக்குக் கொடுத்தார். அதைக் கைவிடப்பட்டிருத்தல் என்று கண்ணோக்குவதற்கு மாறாக, இயேசு தம்முடைய பிதாவின் இல்லத்தில் அவர்களுக்கு ஒரு இடத்தை ஆயத்தம் பண்ணும்படியாக அவர்களை விட்டுச் செல்லும் வேளையென்பதாக அதைக் காண வேண்டும் என்று அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டது (14:2, 3). உடல் ரீதியாக இயேசு இல்லாதது பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு இது எவ்வளவு உன்னதமான வழிமுறையாக உள்ளது!

இன்றைய நாட்களின் பிரச்சனைகள், நாம் தேவனால் கைவிடப்பட்டு

புறக்கணிக்கப்பட்டோம் என்று நம்புவதற்கு காரணமாகின்ற பொழுது, நாம் இயேசுவின் சீஷர்கள் அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்ட போது, தாங்கள் கைவிடப்பட்டதாக உணர்ந்த வேளையில் அவர் தம்முடைய சீஷர்களுக்குப் போதித்தது என்ன என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு நாளிலே நாம் தேவனுடன் என்றென்றைக்கும் அவருடைய இல்லத்தில் இருக்கும்படியாக இயேசு ஓரிடத்தை நமக்காக ஆயத்தம் செய்து கொண்டுள்ளார் என்பதை நாம் நினைவுகூர வேண்டும்.

ஏற்றுக் கொள்வதற்கு ஒரு வழிகாட்டுதல் *(14:4-11)*

இயேசு தம்முடைய சீஷர்களுக்கு ஒரு இடத்தை ஆயத்தம் செய்யச் செல்வதாகக் கூறிய பிறகு, தோமா, "ஆண்டவரே, நீர் போகிற இடத்தை அறியோமே, வழியை நாங்கள் எப்படி அறிவோம்?" (14:5) என்று கூறினார். அதற்கு இயேசு, "நானே வழியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்; என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்திற்கு வரான்" (14:6) என்று பதில் அளித்தார். இன்னொரு சீஷரான பிலிப்பு, "ஆண்டவரே, பிதாவை எங்களுக்குக் காண்பியும், அது எங்களுக்குப் போதும்'' (14:8) என்று கூறினார். இயேசு, அநேகமாக தமது இருதயத்தில் ஒரு பெருமூச்சுடன், ''என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக் கண்டான்; ...'' (14:9ஆ) என்று பதிலுரைத்தார். அவர்களிடத்தில் குழப்பம் நிலவினாலும், இயேசு தம்முடன் அவர்கள் சிலுவையை எதிர்கொள்ளத் தயாராகுகையில் தங்களின் கவனம் முழுவதையும் தம் மீதே வைக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்.

நாம் தேவனிடத்தில் நெருங்க விரும்புகின்றோமா? நாம் அவரிடத்தில் நெருங்கியிருக்க விரும்புகின்றோமா? நாம் அவரிடத்தில் எவ்விதம் வர முடியும்? இயேசு தாம் ஒருவரே "பிதாவினிடத்திற்குச் சென்று சேரும் வழியாக'' இருப்பதாக உரைத்தார். சிலுவைக்கு முந்திய இரவில் அது உண்மையாய் இருந்தது, இன்றும் கூட அதுவே உண்மையாக இருக்கின்றது.

மேக்ஸ் லுக்கேடோ அவர்கள், குழந்தைகளுக்கான தமது புத்தக மொன்றில்,[1] தனது மகளைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அடுத்து அரசராவது யார் என்பதைத் தீர்மானிக்க ஒரு போட்டியை நடத்திய ஒரு அரசரைப் பற்றிய உற்சாகமிக்க சிறுகதையொன்றைக் கூறினார். போட்டியாளர்கள் மூன்று பேர் வீரர்களாய் இருந்தார்கள்: கேர்லிஸில், இவர் பலம் வாய்ந்தவர்; ஆலோன், இவர் துடிப்பு மிக்கவர்; மற்றும் கேஸ்ஸிடோன், இவர் ஞானம் மிக்கவர். இவர்கள் ஹோப்நாட்ஸ் என்ற தொல்லை கொடுக்கும் மக்கள் குடியிருந்த, நஞ்சுச் செடிகள் நிறைந்த காட்டுப் பகுதியொன்றைக் கடந்து வர வேண்டும் என்பதே அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட பந்தயமாக இருந்தது. அந்தக் காட்டின் மறுபுறத்தில் இருந்த கோட்டை ஒன்றிற்கு முதலில் வந்து சேரும் வீரன்தான் இளவரசியைத் திருமணம் செய்து கொள்வார் என்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதாயிருந்தது. கோட்டைச் சுவர்களில் இருந்து ஒவ்வொரு நாளிலும் மூன்று முறை அரசர்

தனது புல்லாங்குழலில் ஒரு தனிப்பட்ட ராகத்தை இசைப்பதன் மூலம் போட்டியாளர்களை வழி நடத்துவார். இருப்பினும், வீரர்களின் வழியில் அவர்களை வழி நடத்துவதற்காக அரசர் அப்பாடலை இசைக்கையில், பயணிகளைத் தவறாக வழிநடத்துவதற்காக ஹோப்நாட்ஸ்கள், அரசரின் பாடலைப் போன்றே தாங்களும் இசைப்பார்கள். ஒவ்வொரு வீரரும் தனது வழியில் தனக்கு உதவுவதற்காக, அவருடன் காட்டினூடாகச் செல்வதற்கு ஒரு துணையாளரை அழைத்துச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்.

நஞ்சுச் செடிகள் நிறைந்த அந்தக் காட்டில் தைரியமான மூன்று வீரர்களும் நுழைந்து, கோட்டையை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந் தனர். கடைசியில், உற்றுக் கவனிப்பவரான கேஸ்ஸிடோன் என்பவர் முதன்முதலாக அரசரிடம் செல்லும் வழியைக் கண்டடைந்தார். அதை அவர் எவ்வாறு செய்தார்? அவர் தனது பயணத் துணையாளராக அரசரின் மகனான இளவரசரைத் தேர்ந்து கொண்டார். மகனுக்குத் தனது தந்தையின் பாடல் நன்கு தெரியும், மற்றும் அதை அவர் தாமே மிகச் சரியாக இசைக்கக் கூடியவராகவும் இருந்தார். அவர்கள் பயணம் செல்லுகையில், கேஸ்ஸி டோன் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்தார். தாம் கேட்ட எல்லா வற்றையும், இளவரசனின் பாடலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததின் மூலம் அவரால் ஹோப்நாட்ஸ்களின் போலி இசைகளையும் மற்றும் அரசரின் உண்மையான பாடலையும் பிரித்துணர முடிந்தது.

தமது சீஷர்களை விட்டு, தாம் எடுக்கப்படும் பொழுது அவர்கள் குழப்பமடைவார்கள், பழக்கமற்றுப் போவார்கள் மற்றும் உற்சாகமிழந்து போவார்கள் என்பதை அறிந்த இயேசு, அவர்களின் சோதனை வேளையில் கண்ணோக்குவதற்கு ஒரு வழிகாட்டுதலைக் கொடுத்தார். அவர்கள் அவருடைய அடிச்சுவடுகளில் நடக்க வேண்டும், ஏனென்றால் பிதாவினிடத்தில் அவர்களை வழிநடத்திச் செல்லுவதற்கு அவர் ஒருவரே நம்பத் தக்க ஒரே வழிகாட்டியாக இருந்தார். இன்றைய நாட்களில் இயேசுவின் செய்தியும் இதே போன்றுதான் நமக்குள்ளது. நாம் அவரைக் கண்ணோக்கும்படியாகவும், நமது துன்ப வேளைகளில் அவருக்குப் பின் செல்லும்படியாகவும் அவர் நம்மை அழைக்கின்றார். அவர், "என்னைப் பின்பற்றுங்கள்! புயலினூடாகவும், உங்களால் காண முடியாத போதும், கருத்தறிவுள்ளதாக இல்லாதிருந்த போதும், நீங்கள் ஆழமான சந்தேகம் கொண்டிருக்கும் போதும் - உங்கள் இருள் மிகுந்த வேளைகளிலும் கூட - என்னைப் பின்பற்றுங்கள். அப்பொழுது நீங்கள் பிதாவினிடம் வந்து சேர்ந்துள்ளதைக் காண்பீர்கள்!" என்றே சாராம்சமாகக் கூறுகின்றார்.

அனுபவிப்பதற்கு ஒரு பிரசன்னம் (14:12-14)

நள்ளிரவு வேளையில் தனிமையில் உறங்கப் பயந்த காரணத்தினால் தங்கள் பெற்றோரிடம் வந்த குழந்தைகளைப் பற்றிய கதைகள் எனக்கு மிகவும் விருப்பமானவைகளாகும். தேவன் அவளைக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பதால் படுக்கைக்குத் திரும்பிச் சென்று அமைதியாய்த் தூங்கும்படி ஒரு சிறுமியிடத்தில் அவளது பெற்றோரால் கூறப்பட்டது.

ஆறுதலின் அந்த வார்த்தைகளினால் ஈர்க்கப்படாத அச்சிறுமி, "அது உண்மையாய் இருக்கலாம், ஆனால் இன்றிரவு என்னை அணைத்துக் கொள்ள யாராவது எனக்குத் தேவை!" என்று பதில் அளித்தாள். இன்னொரு சிறுவன் தான் பயம் அடைந்ததாகக் கூறிக் கொண்டு தன் பெற்றோரிடத்தில் வந்தான். அவனது அறையில் தேவன் இருப்பதால் அவன் பயமடையத் தேவையில்லை என்று கூறி அவனைச் சமாதானப்படுத்த அவனது தந்தை முயற்சி செய்தார். இந்தக் குழந்தைக்குக் கூட அதிகமான விளக்கம் தேவைப்பட்டது. அவன் தன் தந்தையிடம், "அப்படியானால் நீங்கள் ஏன் தேவனுடன் தூங்கச் சென்று, என்னை என் அம்மாவுடன் படுத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கக் கூடாது?" என்று ஆலோசனை தெரிவித்தான்.

கலக்கமடைந்த தம் சீஷர்களுக்கு, அவர்களை ஆறுதல் படுத்துவதற்காக அவர்களின் வாழ்நாள் முழுவதிலும் தொடர்ந்து அவர்களிடம் பிரசன்னமாயிருப்பதாக அளித்த வாக்குறுதியே இயேசுவின் அளிப்பாகிய மூன்றாவது ஆதார மூலமாக உள்ளது. தம்முடைய நாமத்தில் கேட்கின்ற எதையும் அவர்களுக்கு அவர் செய்வாரென்றும் ஒரு நாளில் அவர்கள் தாம் செய்யக் கண்டிருந்தவற்றைக் காட்டிலும் பெரிய செயல்களைச் செய்வார்கள் என்றும் அவர்களுக்கு அவர் வாக்குத்தத்தம் செய்தார் (14:12-14)! உடல்ரீதியாக அவர்களுடன் அவர் இல்லாமை என்பது அவர்களை ஆறுதல் படுத்தவும் அவர்களுக்கு உதவுவதற்குமான அவருடைய வல்லமையைக் குறைத்து விடாது. அவருடைய வாக்குத் தத்தமானது அவர்கள் தங்களின் காரிருளான வேளைகளிலும் நம்பிக்கை வைக்கக் கூடியதாய் இருந்தது.

எதிர்பார்ப்பதற்கு ஒரு தேற்றரவாளர்
(14:16-18, 25, 26)

இயேசு தம் சீஷர்களிடமிருந்து கொஞ்சக் காலத்திற்குப் "போய் விடப் போவதாக" அவர்களிடத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வேளைகளில் விளக்கப்படுத்தினார்.[2] இருப்பினும், அவரது கிளம்புதலானது அவர்களைத் திக்கற்றவர்களாய் விடாது என்று அவர்களுக்கு அவர் அறிவித்தார் (14:18). அவரது இடத்தில் இருப்பதற்கு அவர் ஒரு "தேற்றரவாளனை" அவர்களிடத் திற்கு அனுப்புவார் (14:16, 26).[3] "தேற்றரவாளன்" என்பதற்கான கிரேக்க வார்த்தையானது "கூட வருகின்ற ஒருவர்" என்று அர்த்தப்படுகின்றது. நீதிமன்றக் காட்சியில், இது ஒருவருக்காகப் பேசுகின்ற வழக்கறிஞரைக் குறிக்கின்றது. மற்ற காட்சிகளில், இது தேவையின் காலத்தில் உதவுகின்ற எவரொருவரையும் அர்த்தப்படுத்துகின்றது. இவை யாவும், இயேசு தாம் சென்று, பரிசுத்த ஆவியானவரைத் (14:26) தம்முடைய பின்பற்றாளர் களிடத்திற்கு அனுப்பியதை விவரிக்கின்றன.

இயேசுவைப் போன்றே பரிசுத்த ஆவியானவரும் தெய்வீகமானவராக இருக்கின்றார், மற்றும் அவரைப் பற்றி "அது" என்றல்ல, மாறாக, "அவர்" என்றே பேசப்பட வேண்டும். அவர் இன்று சபையிலும் (1 கொரி. 3:16) மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் (1 கொரி. 6:19)

வாழ்கின்றார். அவரே நம்மைக் கிறிஸ்துவின் சாயலில் அதிகம் அதிகமாய் மாற்றுகின்ற (2 கொரி. 3:18) மற்றும் நமது வாழ்வில் தேவனுக்கென்று கனி கொடுக்கின்ற (கலா. 5:22, 23) வல்லமையாக இருக்கின்றார். இயேசு தம்முடைய சீஷர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குத்தத்தத்திற்கு உண்மையான வகையில் பரிசுத்த ஆவியானவர் தேவனுடைய மக்களின் வாழ்வில் ஆறுதலின் மாபெரும் ஆதார மூலமாகவும் மற்றும் உதவியாகவும் இருக்கின்றார். ஆவியானவர் நம்முடனே, நம் மத்தியில் மற்றும் நமக்குள் இருக்கின்ற காரணத்தினால், இயேசு இந்த பூமியில் உடல்ரீதியாகப் பிரசன்னமாகியிராத இவ்வேளையிலும் கூட நாம் ஆவிக்குரிய வகையில் "திக்கற்றவர்களாகி" விடுவதில்லை.

செஸ்ட்டர்ட்டன் அவர்களும், ஒரு பத்திரிகை நிருபரும் ஒன்றாக இலண்டனின் தெரு ஒன்றில் நின்று கொண்டிருக்கையில், அவரிடத்தில் நிருபர், "ஐயா, நீங்கள் சமீபத்தில் கிறிஸ்தவரானீர்கள் என்று கேள்விப் பட்டேன். உங்களிடத்தில் நான் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?" என்றார். செஸ்டர்ட்டன், ''நிச்சயமாக'' என்று பதில் அளித்தார். அம்மனிதர், "உயிர்த்த கிறிஸ்து திடீரென்று இந்தக் கணத்தில் தோன்றி, உங்கள் பின்னால் நின்றால், நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?" என்று கேட்டார். "அவர் அவ்வாறு நின்று கொண்டு தான் இருக்கின்றார்!'' என்று செஸ்ட்டர்ன் பதில் அளித்தார்.

இயேசு இன்றைய நாட்களில் பரிசுத்த ஆவியானவர் என்ற நபருக் குள்ளாக நம்முடன் இருக்கின்றார். நாம் தனிமையாய் இருக்கும்படி விட்டு விடப்பட்டிருப்பதில்லை; நாம் ஆவிக்குரிய வகையில் திக்கற்றவர்களல்ல. முதல் சீஷர்களைப் போலவே நமக்கும் இது நமது உலகம் கலங்கி நிற்கும் நிலையில் கூட, மாபெரும் ஆறுதலின் ஆதார மூலமாக உள்ளது.

கீழ்ப்படிவதற்கு ஒரு கட்டளை
(14:15, 20, 21, 23, 24, 31)

இயேசு தம்முடைய சீஷர்களுக்குக் கொடுத்த ஆறுதலின் இன்னொரு ஆதார மூலமாகத் திகழ்வது கட்டளைகளின் ஒரு வரிசையாய் இருந்தது. கட்டளைகள் ஆறுதல் தருபவைகளாய் இருப்பதாக நாம் நினையாதிருப் பினும், அவை தேவன் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பது என்ன என்பதைப் பற்றிய புரிந்து கொள்ளுதலை நமக்குத் தருகின்றன. அதை அறிவது நமக்குத் தைரியம் அளிக்கின்றது.

அதிகாரம் 14ல், இயேசு தம்மைப் பின்பற்றுபவர்கள் தம்முடைய கட்டளைகளைக் காத்துக் கொண்டு, அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று திரும்பத் திரும்பக் கூறினார். இப்படிப்பட்ட மொழிநடையானது அன்பின் எதிர்மறையாக உள்ளது என்று சிலர் நினைக்கின்றனர். இருப்பினும் இயேசு, கீழ்ப்படிதலையும் அன்பையும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வித்தியாசமானதாக ஒருக்காலும் கண்டதில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவர், ''என் கற்பனைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு, அவைகளைக் கைக் கொள்ளுகிறவனே என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறான்; ..." (14:21) என்று

கூறினார். தேவனுக்காக அன்பு என்பது அவருக்குக் கீழ்ப்படிதலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

இயேசுவைப் பொறுத்தமட்டில் கீழ்ப்படிதல் என்பது சிலுவையில் மரித்தல் என்று அர்த்தப்பட்டது (14:31). அதிகாரம் 13 முதல் 19 வரையில் பதியப்பட்டுள்ள நீண்ட மற்றும் சோதனைமிக்க இரவு வேளையைத் தொடர்ந்து, இயேசு கைது செய்யப்பட்டார். அடுத்த நாளில் அவர் உலகின் பாவங்களுக்காகச் சிலுவையில் ஆணிகளால் அறையப்பட்டார். இதைச் செய்ததில் அவர் தம்முடைய வார்த்தைகளினால் மட்டுமின்றி தமது முன்னு தாரணத்தினாலும், கீழ்ப்படிதலின் முக்கியத்துவத்தைத் தம்முடைய சீஷர்களுக்குப் போதித்தார். கீழ்ப்படிதல் என்பது தேவனுக்கு நமது அன்பை வெளிப்படுத்துகின்ற வழிமுறையாக உள்ளது.

முடிவுரை

இயேசு தம்முடைய உரையைத் தொடருகையில், "சமாதானத்தை உங்களுக்கு வைத்துப் போகிறேன், என்னுடைய சமாதானத்தையே உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்; உலகம் கொடுக்கிற பிரகாரம் நான் உங்களுக்குக் கொடுக்கிறதில்லை. உங்கள் இருதயம் கலங்காமலும் பயப் படாமலும் இருப்பதாக" (14:27) என்று கூறினார். இந்த அதிகாரமானது "உங்கள் இருதயம் கலங்காதிருப்பதாக" என்ற அழைப்புடன் தொடங்கி, சமாதானத்தின் வாக்குத்தத்தத்துடன் முடிந்தது. சமாதானம் என்பது நாம் யாவரும் விரும்புகின்றதாகவும், அதை விளக்கப்படுத்துவதில் பெரும்பாலும் இடர்ப்பாடு கொள்ளச் செய்வதாகவும் இருக்கின்றது. மிகவும் அடிக்கடி நாம் சமாதானத்தை எதிர்மறைச் சொற்றொடர்களாலேயே விவரிக்கின் றோம்; சமாதானம் என்பது, யுத்தம், துன்புறுதல், வேதனை மற்றும் இழப்பு ஆகியவை இல்லாமை என்று நாம் நினைக்கின்றோம். இருப்பினும் இயேசு, சமாதானத்தை மிகவும் நேர்மறையான சொற்றொடர்களில் விவரித்தார்; இது தேவனுடைய பிரசன்னமாய் இருக்கின்றது. சமாதானத்தை நீங்கள் எவ்வகையில் நினைக்கின்றீர்கள்?

இயேசு அளிக்கின்ற சமாதானமானது திருடரால் திருடிச் செல்ல முடியாத, கொலையாளியால் கொல்ல முடியாத, அல்லது துன்பமான செய்தியைத் தாங்கி வரும் நள்ளிரவுத் தொலைபேசி அழைப்பொன்றினால் நொறுக்க முடியாத சமாதானமாக உள்ளது. கிறிஸ்துவின் சமாதானம் என்பது தேவனுடைய பிரசன்னமாய் உள்ளது. அவருடைய சமாதானம் என்பது நாம் நீதிமொழிகள் 31:25ன் ''குணசாலியான ஸ்திரீயை''ப் போன்றவர்களாய் இருக்கக் காரணமாகின்றது: "அவள் உடை பலமும் அலங்காரமுமாயிருக்கிறது; வருங்காலத்தைப் பற்றியும் மகிழுகிறாள்.'' நாமும் கூட, தேவன் நம்முடன் இருக்கின்றார் என்பதை அறிந்து, நிச்சயமற்ற அந்த எதிர்காலத்தைப் பற்றி மகிழ முடியும்.

ஆறுதலின் இவ்வார்த்தைகளை இயேசு தம்முடைய சீஷர்களுக்கு அளித்த வேளையில், அவர்கள் அவருடைய மரணத்தைக் குறித்த பெரும் குழப்பமும் ஏக்கமும் எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருந்தார்கள்.

இன்று நீங்களும் நானும் ... எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். நல்லது, நாம் எதை எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்று அறியாதிருக்கின்றோம், அல்லவா? வாழ்வின் நிச்சயமற்ற பாதையில் நாம் பயணம் செய்கையில், நாமும் நம்முடைய "விசுவாசப் பயணத்தில்" முன்னேறிச் செல்வோம், இப்படிச் செய்யும் போது, "எதிர்காலத்தைப் பற்றி புன்னகைக்க முடியும்." இயேசு - தமது முதல் சீஷர்களுக்குச் செய்தது போல - எது வந்தாலும் அதற்கு நம்மை ஆயத்தம் செய்துள்ளார் என்பது அறிந்து, நாமும் கூட நமது "விசுவாசப் பயணத்தை" மேற்கொள்ளக் கடவோம்.

குறிப்புகள்

[1]Max Lucado, *Tell Me the Secrets* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 1993), 28-30. [2]*13:33, 36; 14:2 ஆகிய வசனங்களைக் காணவும்.* [3]NASV*யில் இது* "Helper" *என்றுள்ளது. இது* "counselor" (NIV), "comforter" (KJV), *அல்லது* "advocate" (NRSV) *என்றும் கூட மொழிபெயர்க்கப்பட முடியும்.*